

Sygn. akt VI Ka 845/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk

Protokolant p.o. protokolant sądowy Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 14 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy A. C. (1) syna T. i A. ur. (...) w Ł. oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe

z dnia 7 marca 2016 r. sygn. akt III K 378/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty za II instancję i pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

VI Ka 845/16

UZASADNIENIE

A. C. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 03 marca 2014r. w W. na drodze publicznej, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie I próba 1,05 mg/l, II próba 1,00 mg/l, III próba 1,04 mg/l kierował w ruchu lądowym pojazdem m-ki V. nr rej. (...), **tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.**

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 7 marca 2016r. w sprawie o sygn. akt III K 378/14 orzekł:

1. Oskarżonego A. C. (1) uznał za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za ten występki na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;
2. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;
3. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym 200 złotych tytułem opłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca oskarżonego, zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest:

I. Art. 410 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na zeznaniach świadków K. Ż. (1) oraz A. K. (1), które Sąd uznał za wiarygodne, podczas gdy zeznania tychże świadków w kluczowym fragmencie, co do przebiegu zdarzenia z rzekomym udziałem oskarżonego są rozbieżne,

II. Art. 410 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez odmowę przyznania przyniotu wiarygodności zeznaniom świadka F. S. (1) w związku z treścią informacji dyrektora Zespołu Szkół (...) w W., podczas gdy z treści informacji nie wynika na jakiej podstawie została sporządzona,

III. Art. 171 § 6 k.p.k. poprzez uchylenie przez Sąd na rozprawie w dniu 23 lutego 2016r. pytań zadawanych przez obrońcę oskarżonego świadkom Ż. i K. w trakcie konfrontacji, podczas gdy pytania obrońcy zmierzały do wyjaśnienia sprzeczności w zeznaniach w/w świadków.

IV. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj. ustalenie, że w dniu 3 marca 2014r. pojazdem marki V. nr rej. (...) w momencie zatrzymania przez Policję, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań F. S. (1) wynika zupełnie odmienna wersja zdarzeń, a Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie jedynie na niewiarygodnych zeznaniach świadków Ż. i K..

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego A. C. (1) od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna, albowiem nie zawiera w sobie żadnych argumentów mogących skutecznie zakwestionować ustalenia faktycznie poczynione w sprawie przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy po poprawnie i wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu, w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a następnie w sposób rzeczowy i przekonujący podał, na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 kpk.. Apelacja oceny tej skutecznie nie podważa, dlatego też w tym zakresie uznać ją należy wyłącznie za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego. Nie została naruszona przez Sąd orzekający dyrektywa zawarta w art. 410 k.p.k., albowiem sąd nie pominął istotnych w sprawie dowodów lub oparł się na dowodach nieujawnionych na rozprawie.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych ustalając, że to oskarżony A. C. (1) w dniu 3 marca 2014r. w W. na drodze publicznej, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu: w pierwszym badaniu po I próbie uzyskał wynik 1,05 mg/l, w II próbie: 1,00 mg/l, w III próbie: 1,04 mg/l, kierował w ruchu lądowym pojazdem m-ki V. nr rej. (...).

Obrońca oskarżonego w swojej apelacji dowolnie kreuje okoliczności zdarzenia, jak i wypukla w jego ocenie wątpliwości, niejasności, które legły u podstaw zatrzymania A. C. (1) w trakcie kontroli drogowej w dniu 3 marca 2014 roku przez funkcjonariuszy Policji K. Ż. (1) i A. K. (1). Interweniujący w sprawie policjanci, jadąc służbowym pojazdem ul. (...) w kierunku ul. (...), około godziny 15:15, podjęli się obserwacji pojazdu marki V. (...) o nr rej (...), albowiem kierujący pojazdem na drodze publicznej wykonywał gwałtowne manewry, stwarzające zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Z tego też powodu oskarżony A. C. (1) został przez świadków K. Ż. (1) i A. K. (1) niezwłocznie zatrzymany do kontroli drogowej, a następnie wylegitymowany. Tożsamość oskarżonego

funkcjonariusze ustalili na podstawie posiadanego przez oskarżonego dowodu osobistego, czego sam oskarżony nie kwestionował i był to fakt bezsporny. Gdy wyżej wymienieni policjanci podeszli do kontrolowanego pojazdu w środku znajdowała się jedna osoba, którą był oskarżony. Podczas interwencji, jako że od oskarżonego była wyczuwalna intensywna woń alkoholu z ust został na miejscu zdarzenia poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie, po pierwszym dokonanych pomiarze z wynikiem 1,06 mg/l, celem wykonania dalszych czynności z udziałem oskarżonego na komendzie wykonano trzy pomiary, które wskazały, iż w trakcie kierowania pojazdem znajdował się on w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k.(k.2) Oskarżony swoim działaniem zrealizował wszystkie znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Przechodząc do omówienia pierwszego i drugiego zarzutu przedmiotowej apelacji Sąd odwoławczy dostrzega pewne nieścisłości w relacji funkcjonariuszy na okoliczność miejsca, w którym doszło do zatrzymania oskarżonego w sensie umiejscowienia pojazdu służbowego i oskarżonego, czy też pierwszej jego reakcji po zatrzymaniu. Sąd I instancji zajął w tej kwestii trafne stanowisko argumentując je na k. 128-129 akt sprawy.

Relacja policjantów i zeznania złożone przez nich przed sądem w toku rozprawy dwa lata po zdarzeniu, co do szczegółów w istocie niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia, wobec liczby przeprowadzanych interwencji z ich udziałem, nie budzą zastrzeżeń Sądu. Treść zeznań funkcjonariuszy K. Ż. (1) i A. K. (1) na gruncie niniejszej sprawy nie mogła być uznana za tendencyjną, czy też „wyuczoną”, tak by za wszelką cenę dążyć do obciążenia oskarżonego za czyn, którego się nie dopuścił. Dostrzec należy, że w swoich zeznaniach funkcjonariusze byli zgodni co do powodu, którymi kierował nimi by zatrzymać przedmiotowy pojazd, który poruszał się po drodze publicznej i nieustannie pozostawał w ich polu widzenia, jak i byli zgodni co do osoby wobec której podjęli interwencję wskazując na oskarżonego A. C. (1). Nie mieli również wątpliwości co do prawdziwości dokonanych alkometrem pomiarów, czego także skarżący nie kwestionował. Odnosząc się do trzeciego zarzutu wskazać należy, że obrońca oskarżonego w toku konfrontacji, która została przeprowadzona przez sądem w dniu 23 lutego 2016 roku, nie miał wyłączonej swobody zadawania pytań świadkom. Jak wynika z k. 108-111 kierował zapytania do wyżej wymienionych i realizował przysługujące mu uprawnienia. Nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, na które powołuje się w swoich zarzutach autor apelacji.

W ocenie Sądu Okręgowego treść zeznań świadków K. Ż. (1) i A. K. (1) kluczowych dla niniejszej sprawy a dotyczących osoby wobec której podjęli oni obserwację i wykonywali czynności służbowe, w tym wylegitymowanie, pomiary zawartości alkoholu we krwi są jednoznaczne i brak jest podstaw do uznania, iż osobą kierującą w dniu zdarzenia pojazdem m-ki V. nr rej. (...) był kolega oskarżonego F. S. (1).

Przeczy temu, prócz wiarygodnej relacji funkcjonariuszy, zaświadczenie z zespołu szkół samochodowych i licealnych do których uczęszczał F. S. (1) (k.87) Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do dyskwalifikacji tegoż zaświadczenia wydanego przez Dyrektora szkoły, albowiem brak jest podstaw do kwestionowania by zostało ono sporządzone wadliwie, czy też przez osobę nieuprawnioną w tej materii. Treść zaświadczenia wskazuje jednoznacznie na dane osobopoznawcze osoby o którą skierowano zapytanie (prawidłowe są imię, nazwisko, data urodzenia, miejsce zamieszkania F. S. (1)), jak i precyzuje harmonogram zajęć i godzin lekcyjnych na których świadek F. S. (1) był w dniu zdarzenia – 3 marca 2014 r. Zajęcia lekcyjne, jak wskazano rozpoczynały się od 2 lekcji, tj. od godz. 8:50 a kończyły się po lekcji 8, czyli o godz. 15:10. Co istotne, wskazano, że świadek F. S. (1) przebywał w szkole umiejscowionej na ul. (...) w W. na zajęciach od 5 lekcji, od 11:35 do 8 lekcji – do godz. 15:10. Była to zatem pełna informacja, która pozwoliła Sądowi I instancji jednoznacznie wykluczyć prawdziwość relacji świadka F. S. (1) co do możliwości kierowania przedmiotowym pojazdem około godz. 15:20, zamiast zatrzymanego oskarżonego A. C. (1). Dywagacje skarżącego, jako że ustalenia zawarte w zaświadczeniu dotyczące F. S. (1) są dowolne stoją w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, które wskazuje, że dziennik lekcyjny, pozostaje najbardziej miarodajnym źródłem weryfikacji obecności ucznia na zajęciach szkolnych. Sporządzenie zatem takiego zaświadczenia przez Dyrektora szkoły musiało mieć miejsce w oparciu o powyższe.

Świadek F. S. (1) niewątpliwie składając swoje zeznania przez sądem, pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, tworzył dla oskarżonego alibi

i realizował obroną przez A. C. (1) linię obrony. Przy czym, w wyniku tak składanych fałszywych zeznań kreował obraz sytuacji mogącej zdewaluować prawdziwość zeznań złożonych przez funkcjonariuszy policji K. Ż. (1) i A. K. (1) na okoliczność wykonanych przez nich czynności służbowych. Sąd I instancji miał na powyższe baczenie, co racjonalnie uzasadnił

w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, odmawiając wiary zeznaniom świadka F. S. (1).

W niniejszej sprawie istnieje w pełni obiektywny materiał dowodowy przesądzający o winie oskarżonego, który podlegał wnikliwej ocenie Sądu I instancji. Wobec jego wymowy wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przed Sądem stanowiły wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, a zarzuty skarżącego wskazujące na błędy w ustaleniach faktycznych sądu mają charakter bezpodstawnej polemiki niemogącej skutecznie podważyć zapadłego w niniejszej sprawie wyroku.

W odniesieniu do orzeczenia o karze to trudno uznać je za rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w tym przepisie może zachodzić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na jej wymiar można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej.

Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonemu karę prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej wymiar, tj. motywację i sposób zachowania się sprawcy, właściwości osobiste oskarżonego oraz sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu. Sąd Rejonowy trafnie wskazał na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu a jako okoliczność łagodzącą potraktował fakt, iż oskarżony był osobą dotychczas niekaraną. Sąd I instancji bardzo szczegółowo przeanalizował całokształt okoliczności istotnych dla wymiaru kary na k. 132 akt sprawy a Sąd odwoławczy podzielił zawartą tam argumentację jako słuszną nie znajdując podstaw do ponownego jej przytaczania. W ocenie Sądu odwoławczego wobec oskarżonego w momencie orzekania istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i zasadnym pozostaje wniosek, że dopuszczenie się przestępstwa przez oskarżonego miało charakter incydentalny w jego życiu.

Orzeczona przez Sąd kara grzywny, wobec faktu, że oskarżony pracuje dorywczo pozwala na stwierdzenie, że właściwym jest orzeczenie wobec niego kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka. Zasadne jest także orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Tak orzeczony wymiar kary, jak i okres orzeczonego środka karnego jest adekwatny do stopnia winy oskarżonego i nie kłóci się z odbiorem kary jako sprawiedliwej reakcji na przypisany czyn, w aspekcie potrzeby właściwego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, której powinna ona również sprostać. Okres orzeczonego środka karnego został dostosowany do stopnia winy i stopnia zagrożenia, jakie stanowił oskarżony jako kierujący pojazdem dla innych uczestników ruchu. Przy czym, tak orzeczony wymiar zakazu prowadzenia pojazdów znajduje uzasadnienie w wypisie z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego dotyczącym wyżej wymienionego (k.171).

Sąd odwoławczy zaaprobował także rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie zasądzenia od oskarżonego A. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty 270 zł tytułem kosztów sądowych, albowiem w tym zakresie nie znalazł podstaw do zmiany wyroku i zwolnienia go od ich uiszczenia. Oskarżony jest osobą młodą, zdrową, uzyskującą dochód z prac dorywczych, posiada możliwości zarobkowe, zatem ma możliwość przystąpienia do spłacania należności sądowych. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty za II instancję i pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym, uznając, że skazany ma realną możliwość wywiązać się z tak orzeczonych kosztów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Adam Bednarczyk